

CRÍTICA DE TEATRE

Molt soroll de qualitat

Lloll Bertran, en un moment del muntatge

Molt soroll per no res

Autor: William Shakespeare

Intèrprets: Àngel Llàcer (direcció); Manu Guix (direcció musical).

Lloc i data: Teatre Nacional de Catalunya (15/X/2015)

JOAN-ANTON BENACH

Per les generoses esclètxes del musical *Molt soroll per no res* estrenat al Nacional, s'escolta, efectivament, la paraula de Shakespeare, modulada per l'adaptació a un gènere distint (és clar) de l'original, i amb alteracions episòdiques i afegitons del propi Àngel Llàcer, director de la festa. Imatge de l'home permanentment feliç, i amb ganes d'encomanar a tothom el seu estat d'ànim, Llàcer actua en escena fent, alhora, de director de la pel·lícula que se suposa que s'està rodant. El personatge de Leonato, el pare d'Hero –noia que és

al centre d'un dels dos embolics sentimentals de la història– aquí és Leonata, la mare, mutació que des de la seva tomba l'autor aprova amb un somriure de complaença, perquè permet el lluïment de Victòria Pagès, una senyora actriu al capdamunt dels molts exemples de versatilitat que ofereix la representació.

Crec que l'espectacle té l'èxit garantit. Es desenvolupa amb un ritme excel·lent i gràcies a l'escenografia de Sebastià Brosa, al vestuari esplèndid de Míriam Compte i a les coreografies d'Aixa Guerra, els números musicals omplen amb suficient magnificència l'ampli escenari de la Sala Gran del TNC.

El muntatge compta amb una vintena d'intèrprets i deu músics en directe sota la direcció de Manu Guix, al piano, com sempre. D'altra banda, la matèria sonora de la producció no pot ser d'una qualitat més inqüestionable i agraïda: onze melodies de Cole Porter, dues d'Irving

Berlin i la famosa *Good morning* de Herb Brown. Els directors Llàcer i Guix els trobem enganxats cordialment a *Night and day*, tant per repetir-la com per usar-la a tall de sintonia o falca en les conjuntures frontissa del relat, reiteracions que els espectadors més provectes agraeixen especialment, perquè els sembla reviure –només ho sembla– les sensacions que notaven als anys cinquanta i seixanta del segle passat.

Per conservar l'autoria de William Shakespeare i el títol de la comèdia, *Molt soroll per no res* havia de sotmetre's a la curosa dramaturgia de Marc Artigau i del mateix director. El doble exemple de captivament amorós, per negar-lo amb menyspreu enganyós o acceptar-lo apassionadament, se segueix escrupolosament al llarg de la comèdia, amb les actuacions, respectivament, de David Verdager (Benedicte) i Bea Segura (Beatrice) –formidables, apassionades, vitalistes– i de Marc Pociello (Claudio) i Aida Oset (Hero), d'una delicada tendresa.

Així, tot i la seva lleugeresa i aparent frivolitat, l'obra serà ben útil per fer-ne les lliçons shakespearianes que calgui.

Hi ha actrius, com Lloll Bertran, i algun actor, com David Verdager, que no poden sorprendre per la seva perfecta adaptació al gènere musical. Però *Molt soroll...*, com he insinuat, és un triomf remarcable de l'enorme versatilitat que s'amaga en molts intèrprets "de vers", com se sol dir.

Cal aplaudir també l'absoluta integració a les coreografies, entre molts i moltes d'altres, de Bea Segura, d'Òscar Muñoz o d'un Albert Triola que, fora dels números musicals, el director en fa l'admirable caricatura del dolent dolentíssim Don Joan.●